

er denne Kalamitet — og den dermed forbundne Feber — vi for enhver Pris maa søge at undgaa.“

V

Lægens bestemte Tone og tilsyneladende fuldkomne Klarhed over Guttens Tilstand kunde ikke andet end gøre et vist Indtryk paa Emanuel. Saasnart Vognen var kørt, gik han hurtigt tilbage til Sovekammeret. Her fandt han Gutten liggende udstrakt paa Ryggen med tilbundet Hoved, ligesom hensunken i dyb Undren.

Da Barnet fik Øje paa Faderen, smilte det; og da Emanuel varsoomt tog Plads ved Siden af Sengen og spurgte ham, hvordan det gik, rejste han sig ved egen Hjælp overende og begyndte helt kækt, næsten en Smule vigtig at fortælle om alt, hvad Doktoren havde foretaget sig med ham.

„Men hvad i Alverden skal det saa altsammen sige?“ udbrød Emanuel vendt imod Hansine; hun kom i det samme ind fra Køkkenet med Sigrid og den lille Dagny, der var bleven sendt ud til Abelone under Doktorens Besøg. „Barnet er jo helt kvikt! Hvad er saa det for en Passiar om Feber og Kramper og jeg veed ikke hvad?“

„Snakkede Doktoren noget om det?“ spurgte Hansine slaaet og standsede midt paa Gulvet.

„Aa, han snakkede jo baade op og ned. Det er nu en Gang saadan Lægernes Maade ... Men hvem kommer nu der?“

Inde fra Storstuen hørtes tunge Trin og Lyden af en Stok, der stødtes mod Gulvet. Et Øjeblik efter viste et ældre, forladent Kvindemenneske sig i den aabne Dør.

„Mormo'er!“ udbrød Emanuel og Børnene paa een Gang og strakte Armene ud imod hende.

„Ja, det er rigtignok mig,“ sagde hun og nikkede rundt til dem alle. „Hvordan staar det til her? Vi hørte inde fra Brugsen, at I havde haft Vogn efter Kyndløse-Doktoren, og da jeg netop kunde faa Agelejlighed her til Møllevejen med Kristen Hansens, jog jeg i Tøjet med det samme. Jeg syntes dog, jeg skulde høre, hvad der stod paa.“